

شورش در کشورهای عربی

سرمایه داری چیزی جز بربریت برای بشریت نیست

صدای انترناسیونالیستی

E-mail: contact@internationalistvoice.org

Homepage: www.internationalistvoice.org

تلگرام: <https://t.me/intvoice>

موجی از اعتراضات کشورهای عربی را فرا گرفته است. این زلزله سیاسی که از تونس شروع شد، جزیره ثبات جهان عرب را در هم ریخته است. خودسوزی یک جوان فارغ التحصیل بیکار دانشگاهی در اعتراض به ضبط کردن چرخ دستی سبزی فروشی اش جرعه اعتراضات شد. خشم نهفته زبانه کشید، همدردی و همبستگی هزاران هم سرنوشتی اش را بر انگیخت و اعتراضات به رود خروشان تبدیل شد. سرکوب لجام گسیخته دولت پلیسی نتوانست جلو اعتراضات را بگیرد بلکه موجب گسترش آن به دیگر شهرها و سر انجام به دیگر کشورها شد. از مغرب تا عمان، از الجزایر تا سوریه، از لیبی تا مصر زیر پای اعتراضات به لرزه در آمد و اکنون قلب جهان عرب، مصر را نشانه گرفته است.

شورش بردگان مزدی، گرسنگان، ستم دیدگان، لگد مال شدگان جامعه در کشورهای عربی و دیدن قهرمانیهای آنها، نبردهای خیابانی آنها، شور و شوق خواهران و برادران هم طبقاتی شان را در سراسر جهان به وجد آورد. اعتراض جمعی به این دنیای وارونه و خواستن دنیای دیگر قطعا بسیار شکوهمند است و الهام بخش دیگر بردگان مزدی و گرسنگان در سراسر جهان خواهد شد.

این اعتراضات از عواقب بحران سرمایه داری است. واقعیت این است که سرمایه داری در یکی از عمیق ترین بحران های تاریخی خود فرو رفته است و بار این بحران را طبقه کارگر جهانی پرداخت می کند. سطح استاندارد زندگی طبقه کارگر، در سراسر جهان، از یونان تا انگلستان، از ایران تا تونس، از مصر تا ایالات متحده آمریکا مورد حمله روزانه بورژوازی قرار گرفته است. ولی مسئله حائز اهمیت این است که عواقب بحران در کشورهای پیرامونی نقشی مخرب تر از کشورهای متروپل ایفا می کند.

پیش از پرداختن به زمینه های شکل گیری این اعتراضات، نگاهی گذرا به نرخ تورم و بیکاری در این کشورها، شرایط جهانی را که طبقه کارگر و دیگر اقشار جامعه در این کشورها در آن بسر میبرد را ترسیم می کند. نکته قابل توجه این است که اینها آمار رسمی ارائه شده هستند و آمارهای واقعی تقریبا دو برابر اینها هستند.

نرخ بیکاری (سال ۱۳۸۸ شمسی)	نرخ تورم (سال ۱۳۸۸ شمسی)	
۱۰,۲۰%	۴,۵۰%	الجزایر
۹,۴۰%	۱۸,۳۰%	مصر
۱۲,۶۰%	۱۴,۹%	اردن
۳۰,۰%	۱۰,۴۰%	لیبی
۹,۱۰%	۳,۹۰%	مراکش
۸,۶۰%	۱۵,۴۰%	سوریه
۵,۰%	۱۴,۹۰%	تونس
۳۵,۰%	۱۹,۰%	یمن

منبع: <http://www.indexmundi.com> (۱۴ بهمن ۱۳۸۹)

«کشورهای عربی با نسبت بالاترین نرخ بیکاری در جهان» عنوان گزارشی است که خبرگزاری ANSA در پنجم بهمن ۱۳۸۹ از دبی گزارش کرده است. در بخشی از آن آمده است:

"سازمان جهانی کار(ای ال او) تأیید کرد خاورمیانه منطقه ای است که بالاترین نرخ بیکاری را در جهان دارد و گزارش میدهد که بیکاری در منطقه ۱۰/۳٪ در مقایسه با ۶/۲٪ که بطور متوسط در سطح جهان است. وضعیت ارائه شده در «روند جهانی اشتغال ۲۰۱۱» حتی بیش از این وحشتناک است زمانی که به بخش جوان جمعیت، زیر ۲۵ سال نگاهی می اندازیم، در آن نرخ بیکاری حدود چهل درصد تخمین زده می شود. اطلاعات منتشر شده توسط آژانس سازمان ملل متحد زنگ خطر بیشتری را برای منطقه مطرح می کند که در حال حاضر و در هفته های اخیر شاهد اعتراضات و قیام مردمی و با فریادهای «نان بیشتر، کار بیشتر» بوده است."

آمار و ارقام بالا خود بیش از هر واقعیت دیگری سخن می گویند. این اعتراضات نه توسط جریانات سیاه مذهبی یا جناح چپ سرمایه و یا حتی جناح دمکراسی خواه سرمایه، بلکه کاملاً خود جوش و توسط توده های مردم سازمان یافته و پیش میرود. خود جوش بودن اعتراضات، جمعیت اخوان المسلمین را مجبور کرد تا اعتراف نماید که "انقلاب مصر نه اسلامی بلکه متعلق به همه گروهها و دیدگاهها و از جمله مسلمانان و مسیحی ها میباشد." دلایل اصلی این اعتراضات نرخ تورم دو رقمی، بیکاری وحشتناک، فقر تعمیم یافته، سفره خالی کارگران، گرسنگی، بی خانمانی، بی مسکنی، فشار زندگی، سرکوب روزانه، استثمار وحشیانه و در یک کلام مردمانی که چیزی برای از دست دادن ندارند. فریادهای نان، مسکن، آزادی ... تظاهر کنندگان، شعارهای اعتراضی اخیر را تحت الشعاع خود قرار داده بود و بی مناسبت نیست که در یکی از اعتراضات «نان» را به عنوان سمبل اعتراض بلند کرده بودند. این مسئله همچنین بیانگر آن است که توده عظیمی از کارگران که در اعتراضات اخیر در خیابانها بوده اند، بعنوان افراد عمل کرده اند، نه بعنوان یک طبقه اجتماعی.

اعتراضات نسل جوان که حتی برایشان شانس و فرصت وارد شدن به سیستم بردگی مزدی سرمایه داری داده نشده است، بیانگر این است که نسل جوان از این مسئله آگاه است که در این دنیای وارونه سرمایه داری هیچ آینده ای ندارند. در همان زمان، شرکت دانشجویان در این اعتراضات بیانگر این است که دانشجویان خودشان را پروتترهای آینده می بینند و به استثمار آینده خود اعتراض می کنند.

اعتراضات جاری اگر چه بیانگر شورش گرسنگان است و مایه دلگرمی تمامی بردگان مزدی در سراسر جهان است ولی متأثر از روح و تفکر دمکراتیک و ناسیونالیستی نیز هست. بخصوص اینکه وسایل ارتباط جمعی دمکراتیک به این مسئله نیز دامن می زنند و ذکر این مسئله نیز ضروری است که تمامی رهبران کشورهای دمکرات از آمریکا تا روسیه و از بریتانیا تا آلمان، خشونت پلیس را محکوم کرده اند و خواستار تغییراتی در این کشورها شده اند.

در این راستا وسایل ارتباط جمعی، البرادی را به وسط صحنه آوردند و حتی تا آنجا پیش رفتند که مدعی شدند، البرادی اعتراضات را رهبری می کند. البرادی موقعیت خودش را بعنوان دیپلمات در وزارت امور خارجه مصر در دهه ۶۰ میلادی شروع کرد و خود دست پرورده این نظام کثیف است.

از سوی دیگر کشورهای غربی بخوبی میدانند مصر، تونس نیست و به نقش استراتژیک مصر آگاه هستند. روزانه میلیونها تن نفت از کانال سوئز حمل می شود. بستن چند روزه آن توسط پرولتاریای مصر به بحران عظیم انرژی در کشورهای متروپل منتهی می شود. هر تغییر پایه ای در مصر به سراسر منطقه گسترش پیدا می کند. آنها میدانند ماندن مبارک اصلاً صلاح نیست لذا باید با مهره دیگری جایجا شود. در این راستا است که دمکراتها میخواهند به آرامی عمر سلیمان معاون رئیس جمهور و رئیس وزارت اطلاعات را به جای مبارک

بنشانند و با کمی تغییرات صوری به اعتراضات پایان دهند. تمامی نیروهای ارتجاعی از راست تا چپ، از دمکراتها تا مذهبی ها در تقابلند تا اعتراضات در راستای تکامل مبارزه طبقاتی قرار نگیرد. شیخ مبارزه طبقاتی است که بورژوازی بیش از هر چیزی وحشت دارد.

چپ سرمایه در کشورهای عربی نیز همانند سایر کشورها نقش خود را در تهی کردن پتانسیل طبقه کارگر و توده معترض و کانالیزه کردن اعتراضات در مجرای دمکراتیک بخوبی ایفا می کند. اگر چه این نیروهای ضد انقلابی حاشیه ای بوده و دخالت محسوسی در اعتراضات نداشتند ولی در اوج اعتراضات خیابانی توده های تهیدست، شنیدن افاضات مشمنز کننده این مرتجعان، بیانگر اوج تلاش آنها در راستای حفظ این نظام بردگی مزدی است. ابتدا نگاهی به بخشی از بیانیه سیاسی حزب "کارگران" "کمونیست" تونس می اندازیم:

"ضرورت دارد که به فوریت نیروهای دمکراتیک که در عرصه مبارزه حضور دارند دست به تشکیل «هیئت ملی متحد برای تغییرات دمکراتیک» بزنند، از وظیفه مهم این هیئت باید دفاع از دستاوردهای انتفاضه مردم تونس بوده و با دولت وارد مذاکره شود تا قدرت را به طریقه مسالمت آمیز به ملت تونس تسلیم نماید."ⁱ

همین خزعبلات را حزب برادرش در مصر نیز نشخوار می کند. حزب "کمونیست" مصر در بیانیه خود مینویسد:

"فراخوان برای تشکیل مجلس موسسان منتخب برای تهیه پیش نویس قانون اساسی جدید کشور، بر اساس اصل حاکمیت ملت و حصول اطمینان از انتقال قدرت در چارچوب یک دولت دمکراتیک فقط مدنی."ⁱⁱ

افق فعالیتهای جریانات ناسیونال چپ و عملکردهای آنان بسیار مناسب سیاست جهان غرب برای تحت فشار قرار دادن رژیم های فاسد عرب است. در فقدان مواضع انترناسیونالیستی در فضای سیاسی این کشورها، چنین جریاناتی، مبارزات مردم را منحرف می کنند و منافع بورژوازی را بخوبی تامین می کنند. این مسئله از سوی دیگر بیانگر وظایفی است که پیش روی انترناسیونالیستها قرار دارد.

وظیفه انترناسیونالیستها دخالت فعال در مبارزه طبقاتی از طریق تجزیه و تحلیل شرایط و ارائه جهت گیری شفاف سیاسی به پرولتاریا، کمک به پیشروی مواضع انترناسیونالیستی در این کشورها و شکل گیری پیشقراول انترناسیونالیستی آن در راستای ساختن حزب کمونیست انترناسیونالیست، همچون یک سلاح ضروری برای پیروزی انقلاب کمونیستی است.

سرمایه داری منشأ تمامی نابسامانی ها و بدبختی ها در سراسر جهان است. منافع ما در این نیست که فقط طبقه حاکم را عوض کنیم بلکه در مبارزه طبقاتی است. طبقه کارگر باید ابتکار عمل را بدست بگیرد و مهر خودش را بر حوادث تاریخی بزند. پرولتاریا باید جوانان، دانشجویان و دیگر لایه های جامعه را با خود همراه سازد و نه بر عکس آن. اعتراضات اگر مسیر مستقل طبقاتی را در پیش نگیرد و طبقه کارگر کمیته های محلات، کارخانه، اعتصاب، مبارزه و دیگر نهادهای مستقل خود را ایجاد نکند و مبارزه را از خیابانها به محلهای کار در تمامی بخشها گسترش ندهد، علیرغم جانفشانی های انجام گرفته، سر انجام توان طبقه کارگر تضعیف و فرسوده خواهد شد.

دمکراسی بورژوائی روی دیگر همان سکه دیکتاتوری بورژوائی است لذا شعارهای ما باید علیه بردگی مزدی، استثمار، بیکاری و تورم باشد و هدف ما باید برای نابودی کل سیستم سرمایه داری نشانه گیری شود. این تنها

از یک افق انترناسیونالیستی امکان پذیر است. طبقه ما تنها طبقه اجتماعی است که می تواند به بربریت و وحشیگری سرمایه داری پایان دهد. ما چیزی برای از دست دادن نداریم جز زنجیرهایمان و جهانی که بدست می آوریم!

صدای انترناسیونالیستی

۱۵ بهمن ۱۳۸۹

ⁱ <http://www.karlmarx.net/topics/news/the9pointsoftheworkerscommunistpartyoftunisia>

ⁱⁱ <http://egyptian.wordpress.com/2011/02/02/statement-issued-by-the-egyptian-communist-party>